

Peter Boogaard over Dutch Everest 2015

Door Wilfred Boersma

Inleiding

Peter Boogaard gaat in april naar de Mount Everest om deze berg te beklimmen als bekroning van zijn ambitie om de zeven hoogste bergen van ieder continent op aarde te bedwingen. Hij stond al op de Elbrus (Europa, 2007), Denali (Noord-Amerika, 2009), Aconcaqua (Zuid-Amerika, 2010), Mount Vinson (Antartica, 2011), Kilimanjaro (Afrika, 2013) en de Carstensz Piramide (Oceanië, 2014). Hij probeert nu voor de tweede keer de hoogste berg op aarde, de Sagarmatha, Nepalees voor Moedergodin der aarde of in het Tibetaans Chomolungma, te beklimmen. In 2012 moest hij, samen met Jetze Tjalma, 250 meter onder de top van de Everest zijn poging door zware storm afbreken. Nu probeert hij samen met zijn vriend Namgya Sherpa deze berg vanaf de Tibetaanse kant te beklimmen in semi-alpiene stijl. Dit betekent dat ze geen gebruik maken van sherpa's en alle benodigde materiaal zelf dragen. Hooguit zullen ze voor het eerste stuk, dat bijna horizontaal is, ter plaatse een yak (bromrund) huren. Al met al een spannende en indrukwekkende logistieke operatie!

Dit interview vindt ongeveer twee maanden voor vertrek uit Nederland plaats bij Peter thuis in Oegstgeest.

Training en conditie

Het duurt nog twee maanden voor je vertrekt, begin je al op conditie te komen?

Ik train gemiddeld zes tot tien uur per week. Omdat ik al sinds 1980 regelmatig aan mijn conditie werk, gaat dit me gemakkelijk af. Ik train op drie gebieden: aerobisch, kracht en Hammerstrength. Bij dat laatste heb je een vest aan met daaraan op allerlei plaatsen ringen. Via dunne staalkabeltjes en katrollen zitten aan die

ringen gewichten vast. Je doet allerlei oefeningen waarbij de gewichten je dan uit je evenwicht trekken. Dit is een hele effectieve manier om je rompspieren en evenwicht te trainen. Op de website van Suunto (www.movescount.com) wordt alles via mijn horloge bijgehouden, zodat ik precies weet wat ik gedaan heb, hoe lang en met welke intensiteit.

Je hebt al jarenlang intensief getraind voor je bergsport. Pakt het lichaam dat nog steeds goed op?

Ik heb altijd een goede conditie gehad in de bergen. Op de Elbrus bijvoorbeeld zaten we in de gewenningsperiode op 4800 m. en de rest van de groep vond het toen wel even welletjes. Ha ha ha, ik heb toen even een sprintje getrokken om de 5000 m. even aan te tikken.

Het doel van een goede training is op hoogte voldoende energie te hebben om te klimmen en niet té vermoeid te worden. Als je stil moet blijven staan om uit te rusten, koel je af en gaat het steeds slechter. Op de Everest in 2012 hebben Jetze en ik veel klimmers gezien, die steeds moesten blijven staan en daardoor teveel afkoelden. Ze moesten uiteindelijk toch afhaken bij de klim en een aantal is overleden. Wist je trouwens dat westerlingen statistisch gezien relatief gemakkelijk acclimatiseren tot ruim 8000 m.? Napelezen kunnen dat nog véél beter en sneller, maar bv. Zuid-Amerikanen acclimatiseren heel erg goed tot ca. 6000 m. (genoeg voor de Andes), maar daarboven niet of nauwelijks. Prettig is dat ik bij al mijn tochten tot op 8500 m. nog nooit hoogtezieke ben geweest.

Ben je voor je bergsportcarrière ook altijd sportief geweest?

Nee hoor, op het gymnasium in Alkmaar hadden we vaak om half negen al buiten gymles! Ik zag dat helemaal niet zitten en verzuimde regelmatig...

Ervaring

Je komt al heel lang in de bergen. Merk je dat je ervaring bijdraagt aan je prestaties?

Ik houd dagboeken bij. De laatste tijd ben ik een aantal digitaal aan het verwerken en ik merk dat mijn herinnering heel anders is dan wat daar in staat. Dat is soms heel verrassend.

Is ervaring in de bergen belangrijk?

Een van de belangrijkste aspecten is dat je jezelf een zetje kunt geven. Ik was eens op de Aiguille de la Vanoise. Deze heeft een scherpe bijna horizontale rotsgraat. Je hield je vast door je vingers aan de andere kant te leggen en op je op wrijving zijdelings te verplaatsen. Op zeker moment zag ik het niet meer zitten en ging schrijlings op de graad zitten. Ik kreeg toen van de gids behoorlijk op mijn duvel. Hierdoor kon ik die passage toen verder goed vervolgen. Kijk, door ervaring leer je jezelf behoorlijk op je kop te geven, zodat je niet opgeeft. Daardoor kom je dan verder in vergelijking met anderen.

Wat je ook leert is geen domme dingen te doen. Als je bijvoorbeeld op expeditie in de sneeuw bivakkeert en je niet al te veel gas bij je hebt, moet je een opgewarmde pan soep niet in de sneeuw zetten. Door de inspanning en de hoogte denk je daar dan even niet aan.

Kameraadschap

Je gaat samen met Namgya naar de Mount Everest. Je gaat dan weken heel intensief met elkaar om. Kunnen jullie goed met elkaar opschieten?

Ik heb Namgya bij de beklimming van Mount Vinson leren kennen. Hij was sirdar bij onze vorige Everest expeditie. We kennen elkaar dus al erg goed en hebben regelmatig contact. Hij is ook al een keer hier bij mij thuis komen logeren met zijn vrouw.

Op Goede Vrijdag afgelopen jaar kwamen er zestien sherpa's om bij een lawine in de Khumbu ijsval. Ik heb toen meteen gebeld met z'n vrouw Wongmu of Namgya daarbij was. Hij was weliswaar bij het ongeluk betrokken, maar had het wel overleefd, in tegenstelling tot drie van z'n team-genoten, waaronder z'n neef Dorjee. Hij bracht toen het lichaam van Dorjee naar Kathmandu voor een rituele verbranding. Ik had toen dagelijks telefonisch contact met hem.

In Nepal is er geen functionele overheid en ben je erg afhankelijk van vrienden en familie, dus is een sterke familieband heel belangrijk. Toen iemand Namgya vroeg hoe hij mij kende, schreef hij dat we samen op Antarctica en in de Himalaya geklommen hadden en 'now Peter is like closest family'. Dat heeft me erg ontroerd.

Met zijn tweeën op de Mount Eversest is natuurlijk niet niks. Ik begrijp dat je het wel met hem aandurft?

Hij is al elf keer op de top geweest, dus ik vertrouw volledig op zijn kennis, inschattingvermogen en ervaring.

De berg

Waarom gaan jullie de Everest van de noordkant beklimmen?

De meeste klimmers gaan via de zuidkant via de Khumbu gletsjer. Je moet dan wel door de ijsval. Dit is een zeer gevaarlijk traject, omdat daar het ijs ongeveer een meter per dag naar beneden schuift. Wat op het ene moment veilig is, kan een paar uur later zeer gevaarlijk zijn, omdat grote ijstorens dan zomaar omvallen. Het is echt een beetje Russische roulette daar. Er zijn daar gespecialiseerde sherpa's als ijsdokter aangesteld. Zij controleren doorlopend de te volgen route en bouwen die zoveel mogelijk om, waar dat nodig is. Het grote ongeluk vorig jaar was eigenlijk pure pech.

Na dat ongeluk besloten we definitief via de Rumbuk gletsjer vanuit het noorden te gaan. Deze is technisch moeilijker, maar relatief veiliger, omdat de objectieve gevaren (redactie: hier heb je geen invloed op, zoals het weer en lawines) hier minder zijn. Bovendien is het basiskamp met de auto bereikbaar. De afstand tot de berg is echter wel groot en dus moeten we veel materiaal over een grote afstand verplaatsen.

Wat vind je er van dat de Nepalese overheid op gevaarlijke plaatsen permanente veiligheidskabels wil laten bevestigen, zodat de Everest beter en veiliger toegankelijk wordt?

Overal in de bergen zie je ontwikkelingen om meer mensen omhoog te laten komen. Dit draagt immers bij aan de welstand van de streek of het land. Wij hebben in de Alpen toch ook op populaire routes staalkabeltjes langs traverses aangelegd, om maar niet te spreken over kabelbanen en dergelijke... De financiële kant is zeker voor een land als Nepal erg belangrijk. Het lijkt me daarom een onomkeerbaar proces.

Logistiek

Het is me nog al wat om met zijn tweeën zo'n expeditie op te zetten en uit te voeren. Hoe gaan jullie dat allemaal regelen?

Namgya regelt het vervoer. Ik heb aangegeven dat als het mogelijk is, ik graag via Lhasa wil reizen. Of dit realiseerbaar is, is nog niet helemaal duidelijk. Je kunt zowel vanuit Lhasa als Kathmandu met een 4WD het basiskamp bereiken.

En dan verder?

Voor het bijna horizontale traject naar het Advanced Basecamp (6450 m.) leggen we te voet ruim 20 km. af en stijgen we ongeveer 1200 m. Hiervoor gaan we proberen ter plaatse een yak te huren.

Dragen jullie verder alles zelf de berg op?

Ja, dat is de bedoeling. In principe wordt de rugzak niet zwaarder dan zestien kilo. We zullen daarom vaker omhoog en omlaag moeten, om beide kampen op 7650 en 8250 m. te kunnen bevoorraden. Maar dat is prima voor de acclimatisatie.

Hoe komen jullie terug van de top?

Op de laatste dag klimmen we zo'n 600 m. en dalen daarna in één keer af naar ABC. In 2012 waren we 23 uur in touw voor dezelfde constructie aan de andere kant van de berg. Afdalen gaat na de inspanning van het stijgen relatief gemakkelijk. Bij iedere stap heb je het gevoel meer zuurstof binnen te krijgen. We zullen al ons materiaal van de berg mee naar beneden nemen.

Voor de logistieke details kun je heel goed terecht op mijn website <http://www.dutcheverest.nl/>.

Heeft het bergbeklimmen voor jou nog andere doelen na het succesvol beklimmen van 'De zeven toppen' en de hoogste berg op aarde?

Ik ga eerst deze zomer met mijn gezin op vakantie. Daarna zien we wel verder. Er zijn 82 vierduizenders in Europa, ik heb er pas een stuk of dertig beklommen...